

MANUELA
SCHÖRGHOFER

NEVĚSTA
Z KLÁŠTERA

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 HarperCollins in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Translation © Jesika Schaft, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE KLOSTERBRAUT
vydaného v roce 2019
nakladatelstvím HarperCollins Germany
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-789-3

PŘEHLED OSOB

Hlavní postavy

Wulfgar z Röllbergu, zkráceně Wulf, rytíř z Lomere

Anselm, jeho přítel

Melinda z Marienfeldu, Wulfova choť

Franka z Marienfeldu, její sestra

Další postavy

Adolf z Eberslohe, rytíř z hrabství Berg

Alvara z Röllbergu, Wulfova matka

Edelgarda, řeholnice, Frančina nepřítelkyně

Gertruda, převorka, představená Konventu Milosrdných sester

Hagen, štolba na Röllbergu

Heimlinde z Marienfeldu, matka Franky a Melindy

Isburga, abatyše Konventu Milosrdných sester

Johannes z Röllbergu, Wulfův otec

Marie, řeholnice, Frančina přítelkyně

Rašid, Ajjúbovec

Stefan z Birkenu, bratranec Franky a Melindy

Ulfried z Marienfeldu, otec Franky a Melindy

HISTORICKÉ OSOBNOSTI

SVATÁ ALŽBĚTA DURYNSKÁ, lankraběnka, 1207–17.11.1231

FRIDRICH II. ŠTAUFSKÝ, císař svaté říše římské,
26.12.1194–13.12.1250

GEROLD (FLANDERSKÝ), patriarcha Jeruzaléma, 1225–1238

JINDŘICH III., hrabě ze Saynu, kol. 1193–01.01.1247

JINDŘICH IV. LIMBURSKÝ, hrabě z Bergu, 1200–25.02.1246

JINDŘICH ZE SCHONRODE, křižák ze Schonrode u Lomere

LUDVÍK IV., lankrabě Durynský, choť Alžbětin,
28.10.1200–27.09.1227

MALIK AL-KÁMIL, sultán egyptský, 1180–06.03.1238

MECHTHILD ZE SAYNU, choť Jindřicha III., kolem
1200–07.07.1285

Jména měst a řek, tehdy a dnes

ACHER	Agger (řeka)
COBLENZ	Koblenz
COELLEN	Kolín (nad Rýnem; německy Köln)
LOMERE	Lohmar
SCHONRODE	Schönrath (u Lohmaru)
SEGE	Sieg (řeka)
SYBERG	Siegburg

POJMY

BENEDIKTINI: Nejstarší řád západního řeholního života, pojmenovaný podle svého zakladatele, Benedikta z Nursie (kolem 480–21.03.547)

ABATYŠE: Představená kláštera

PŘEVORKA: Zástupkyně abatyše. Pravidla řehole svatého Benedikta určuje jako zástupce několik děkanů, aby podtrhla moc opata a předešla soupeření s úřadujícím představeným. V praxi však řehole ponechává na úsudku jednotlivých klášterních představených, zda převora povolají.

SKRIPTORIUM: Písárna v klášteře

HERBÁRIUM: Klášterní bylinková kuchyně

INFIRMÁRIUM: Nemocniční oddělení v klášteře

REFEKTORIUM: Jídelní sál v klášteře

DORMITORIUM: V klášteře sál, určený ke spaní

LITURGIE HODIN, TZV. HODINKY: Řehole svatého Benedikta předepisuje následující časy pro modlitby, jejichž přesné rozdělení se řídí podle délky dne (léto/zima):

VIGILIE, TĚŽ MATUTINUM (LATINSKY VIGILIAE): mezi 1.00 a 2.00 hod

LAUDY (LAT. LAUDES): kolem 4.30 hod

PRIMA: kolem 6.00 hod

TERCIE (LAT. TERTIA): kolem 9.00 hod

SEXTA: kolem 12.00 hod

NONA: kolem 15.00 hod

NEŠPORY (LAT. VESPERAE): kolem 17:30 hod

KOMPLETÁŘ (LAT. COMPLETORIUM): kolem 20.00 hod

KAPITULNÍ SHROMÁŽDĚNÍ: Shromáždění, konající se denně po primě

DISPENS: Úřední výjimka (ve smyslu zproštění) ze zákazu či příkazu

INTERDIKT: Klatba – zákaz bohoslužebných činností, uvalený jako církevní trest za zločin proti kanonickému právu. Interdikt mohl postihnout celé obce nebo oblasti, a obzvlášť ve středověku byl silnou zbraní katolické církve.

ZAVITÍ, ZAVINUTÍ: Od 12. století se stalo zvykem, že pouze neprovdané ženy nosily vlasy nezakryté. Provdané ženy nosily pokrývku hlavy. Zavítí tvořil pás lněné látky, ovázaný kolem uší a přes tváře i kolem brady. Doplnovala je čelenka, často ozdobená lemovkou.

ČÁST 1

KVĚTEN–ZÁŘÍ 1226

1. KAPITOLA

Květen 1226

O tvorem ve zdi rytířského hradu vyhlížely zelené oči. Paprsky poledního slunce rozsvěcely koruny westerwaldských stromů nejkrásnějšími barvami. Franka měla dojem, jako by na ni jejich větve skrz tu mezeru mávaly, a obdělaná pole jako by na ni pokřikovala, ať už se konečně vrhne do zapovězeného dobrodružství. Do svého posledního.

Mladá žena tiše vzdychla. Nastávající ženich její sestry se tu objeví každým dnem, a po Melindině svatbě Franka vstoupí do nedalekého kláštera. Duchovní pouť byla pro život mladší dcery Ulfrieda a Heimliny z Marienfeldu určena už od jejího narození.

Franka se zamračila. Její temperament ji přímo nutil vykrást se ven, její svědomí se ji současně snažilo přesvědčit, že by bylo lepší zůstat v komůrce a modlit se.

Pohledem přejela zařízení místnosti, sestávající z dubové truhly, prostého lůžka a sochy Panny Marie v rohu. Zdi nezdobila jediná tapiserie, ba ani kování, pestré stuhy. Nebyly tu k nalezení žádné zdobné oděvy. Franka se vědomě zříkala jakýchkoli cetek, jež by si stejně do kláštera nesměla vzít s sebou.

Energicky se odvrátila od výhledu, za nímž lákala svoboda. Poklekla před Matkou Boží a modlila se. „Panenko Maria, prosím, pomoz mi, tentokrát naposledy. Slibuji ti, že po dnešku už se nikdy do lesa nevypravím.“

Franka se spěšně pokřičovala a vstala. Dlouhé kaštanové vlasy měla spletené do copu, svázaného koženým řemínkem. Oblečená byla do prostých šatů, které si teď vykasala

a nejprve vykoukla ze dveří. Když se ujistila, že nikde nikdo není, vyběhla na chodbu.

Opatrně z horního patra, kde byly ložnice pro rodinu a hosty, seběhla dolů. V kuchyni bylo prázdko, ze sousedních prostorů služebnictva se také neozýval ani hlásek.

Přeběhla vydlážděný dvůr, jehož budovy a zahrady obklopovala nevysoká kamenná zídka. Nepozorovaně se dostala až do stáje. Tady měla za korytem ve svázaném šátku schované mužské oblečení. Rychle si rozvázala tkanice na šatech, nechala je sklouznout na zem a oblékla si nohavice a košili. Zrádný cop skryla čepicí a spěchala ke své ryzce. Krásné zvíře zvedlo hlavu s úzkou lysinkou a odfrklo si. Franka si bezděčně dala prst na rty. Štolbové obvykle kolem poledne spali, přesto bylo záhodno se teď chovat co možná nejtišeji. Franka obezřetně osedlala svého koně a vyvedla jej ze stáje. Ve stínu budov a zdí zamířila ven z rytířského hradu.

Už za chvíli v lese objevila past, do které se chytil králík. Zadním během zavadil o smyčku a teď se vyděšeně zmítal, visíc hlavou dolů na vrbovém prutu. Kdo tu past asi nastražil? Nejspíš některý z nevolníků nebo sedláků. France bylo v zásadě jedno, jestli si lidé v okolí občas chtěli vylepšit jídelníček tím či oním divokým zvířetem, teď se však rozhodla trpící zvíře vysvobodit.

Rytířský hrad nikdy neopouštěla bez malého nožíku za pasem. Stejně tak měla u sebe luk a šípy. Sesedla z koně, popadla králíčka za kůži na krku a přerázla šňůru, která se mu stáhla kolem packy. Jakmile uvolnila sevření, zvířátko jediným skokem zmizelo v houští. Franka s úsměvem schovala nůž. Vtom zaslechla zvuk lámajících se větviček.

Franka se zarazila. Chtěla natáhnout ruku po uzdě. Její kůň už také špicoval uši a napjatě hleděl do křoví.

Kanec. Z houští vyběhl kanec a prudce se zastavil. Frančina kobylna ostře zaržála a utekla. Prase obrátilo svou těžkou

hlavu k France. Malá hnědá očka jako by po ní blýskala záladným pohledem. Franka pomalu sňala z ramene luk, vytáhla z toulce šíp a zamířila. Srdce jí v hrudi bušilo, až to bolelo. Divoká prasata jsou vznětlivý druh a šíp tu rozhodně není vhodnou obranou. Franka pevně svírala luk a snažila se z toho získat aspoň trochu jistoty, aby se necítila úplně bezbranně.

Horečně promýšlela možnosti. Jediným východiskem se jí zdál být pomalý ústup. Věděla, že nedaleko odtud na mýtince stojí dub s nízkou visícími větvemi. Na ten už tolikrát vylezla, vysoko, až do koruny. Kdyby se jí stromu podařilo dosáhnout, byla by v bezpečí. Opatrně udělala krok zpět. Pak další. Divočák vystrčil čumák do výšky. Cítil snad její strach?

Mladá žena zvedla luk a zacílila na oko, kterým jí kanec byl nejbliž. To bylo jediné místo, kde ho mohla vážněji zranit. Jen tak tu byl náznak šance, že by nezaútočil.

Bohužel věděla, že s lukem a šípem není zrovna jistá střelkyně, protože její otec byl proti, aby se zdokonalovala ve zbrani. Chyběl jí cvik. Franka by si tak ráda vyzkoušela, jaké by bylo bojovat mečem. Na nic takového však nebylo pomýšlení. Cvičení šermu bude nejspíš vždycky už jen snem.

Začaly se jí třást ruce, takže už tětivu dlouho napjatou neudrží. „Zachraň mě, Marie,“ zaprosila tichounce. „Pošli mi pomoc, a já slibuji, že odejdu do kláštera ještě před Melindinou svatbou.“

Udělala další krok zpět. Divočák zachrochtal a sklonil hlavu. Vtom prudce poskočil kupředu. Franka se lekla a pustila šíp, který se zvířeti zabořil do ramene. Prase kviklo bolestí a na útočnici se vrhlo.

Franka instinktivně pustila luk, otočila se a pelášila mezi kmeny stromů pryč. Běhu nebyla zvyklá, takže se velmi rychle zadýchala. Do tváře ji bičovaly větve, listí z minulého podzimu jí šustilo pod nohama. Strachy byla zpocená a srdce jí bilo rychleji než kopyta koně v trysku.

Přeběhla přes cestu, přeskočila nízký keř a mezi stromy už viděla, že se blíží ona mýtinka. Už jen kousek.

Marie, prosím!

Dub k ní vztahoval záchranné větve. Divoké prase jí však funělo rovnou za patami. V běhu znovu vytáhla z pochvy svůj nožík. Chvatně uvažovala, co teď. Rozhodla se, že se těsně před kmenem stromu ke zvířeti otočí. Divočák by mohl hlavou naběhnout přímo do kmene, když se jí podaří v posledním momentě uskočit stranou. To by jí mohlo dát dostatečný náskok, aby rychle vyšplhala na strom.

Doběhla k dubu. S Mariiným jménem na rtech se prudce otočila.

„Ty se ale tváříš,“ rozesmál se Wulf, když si všiml, s jak zdrceným výrazem ve tváři si jeho přítel prohlíží stromy, rostoucí velmi hustě po obou stranách cesty. „Na Marienfeld už to nemůže být daleko.“

„Mám už bolavou zadnici,“ postěžoval si Anselm. Stiskl úzké rty ještě blíž k sobě a s trochou závisti se podíval na Wulfgara z Röllbergu, jemuž náročné jízdy jako tato zjevně vůbec žádné obtíže nepůsobily.

Wulfovi to v šedých očích pobaveně blýsklo. Zavrtěl hlavou a vlnité hnědé vlasy se mu rozlétly do všech stran. „Já si kolikrát lámu hlavu, jak jsme my dva spolu mohli přežít panošská léta. Ty se svou hrůzou z koní a já se svým falešným zpěvem.“

„Já z nich nemám hrůzu,“ protestoval Anselm podrážděně. „Já je pouze nemám v oblibě. Jízdu koňmo navíc považuji za nesmírně nepohodlnou. Pokud ovšem jde o tvůj zpěv, není toliko falešný, nýbrž je doslova mukou pro každého se špetkou muzikálnosti.“

Jeho horlení Wulf kvitoval pouhým pokrčením ramen. Anselm by se raději stal mnichem, stejně jako jeho mladší bratr. Avšak jakožto druhorozenému mu bylo určeno dát

se na rytířskou dráhu. Kdyby se něco stalo jeho staršímu bratřovi, měl být připraven převzít jeho dědictví.

Wulf v duchu děkoval Bohu, že nemá sourozence. Jeho život byl předurčený. Stát se rytířem, oženit se, zplodit děti – a po smrti svého otce převzít zodpovědnost za svobodné sedláky i nevolníky, patřící k panství na Röllbergu.

Jedna věc se mu však velmi nezamlouvala. Wulfovi bylo jedenadvacet a na rytíře byl pasován teprve před několika týdny. Přesto jeho otec trval na brzké svatbě s dcerou jeho přítele ve zbrani, Ulfrieda z Marienfeldu. Wulf sám teď spíš toužil sbírat bojové zkušenosti. Hořel pro křížovou výpravu, chtěl táhnout do Svaté země, aby pomohl vyrvat Jeruzalém z rukou pohanů. Císař Fridrich II. přijal kříž a slíbil uspořádat tažení. Jen nevedl, kdy se to stane.

Wulfovou otcí to bylo příliš nejisté. Naléhal na sňatek a zajištění dědictví před tím, než se Wulf do Svaté země vypraví. Způsobilo to mezi otcem a synem lýtý spor. Wulf po smířlivém zásahu své matky svolil, s její pomocí si však aspoň vynutil, aby mohl svou nevěstu před svatbou poznat. Kdyby si s ní ani trochu neporozuměl, ke sňatku by nedošlo.

Dovedl si živě představit, kolik vyjednávacího úsilí to jeho matku muselo stát. Byl jí za to velmi vděčný. Alvara z Röllbergu syna mnohokrát ujišťovala, že jeho nevěsta je prý překrásná, což u Wulfa přinejmenším vyvolalo zvědavost.

Najednou se jeho kůň zastavil a zavěťřil, to Wulfa vytrhlo z úvah. Ozvalo se zapraskání a vzápětí kousek před nimi z křoví vyskočil kluk, přeběhl cestu a zmizel na druhé straně. V patách za ním se přehnal mocný kanec. Zvíře se zarazilo, protože zaznamenalo jezdce. Na chvíli jako by zvažovalo, zda mu ti muži mohou být nebezpeční. Hned se však znovu rozeběhlo za tím chlapcem.

Ten kluk nemá proti divočákovi sebemenší šanci.

Wulf se otočil v sedle a vyžádal si kopí. Jakmile mu jeho průvodce zbraň podal, popohnal Wulf koně, aby divoké prase pronásledoval. Věřili se na palouk, v jehož středu rostl starý

dub. Ten hoch pádil ke stromu. Wulf sevřel kopí v silných prstech ještě pevněji, jeho klisna položila uši dozadu a celá se protáhla. Stačilo několik dlouhých skoků a vyrovnala kancův náskok. Wulf se v sedle naklonil dopředu a vši silou zabodl zbraň divočákovi do týlu. Prase ostře zakvičelo a zastavilo se. Kopí mu trčelo z rány, nezranilo ho však smrtelně.

Wulf okamžitě seskočil z koně a tasil meč. Teprve teď si všiml, že prase má v rameni zabodnutý i šíp. Toho kluka snad omrzelo život – anebo je neuvěřitelně hloupý.

Divočák zvedl rypák, aby zavěťřil. Wulf zůstal stát, rukojeť meče v obou rukou, a čekal. Vždycky, když se takto soustředil na protivníka, rozlil se v něm chladný klid, který mu umožňoval dokonale postřehnout a vyhodnotit sebelepší pohyb. Kanec teď sklonil hlavu, pravým předním během hrábl do země, až v jemné zeleni palouku vykreslil rýhu.

Wulf se ani nepohnul, pouze nakrabatil obočí. Divočák se proti němu rozeběhl. Rytíř čekal, dokud se těsně nepřiblížil, a v poslední vteřině uskočil. Přitom praseti zabodl meč mezi žebra, hned jej však zase vytáhl. Prase potácivě udělalo ještě několik kroků, než se s chroptěním skulilo ke straně.

Muži z Wulfovy družiny stáli na kraji palouku a uznale přikyvovali. Rytíř si otřel meč o kančí srst a vrátil jej do pochvy. Otočil se na chlapce. Hoch stál jako opařený před kmenem stromu, v napřážené pravačce krátký nůž. Zíral na Wulfa velikýma očima.

Wulf k němu vykročil. Pocítil nával vzteku, protože si uvědomil, že ve výrazu jemně řezané tváře toho kluka, jíž dominovaly zelené oči připomínající kočičí, nevidí pražádnou vděčnost. Ten klučina bojovně vystrkoval bradu a díval se na něj spíš vzdorovitě. Na bradě mu ještě nerostl ani náznak vousu, takže mu mohlo být nanejvýš třináct.

Wulf bezděčně zafal pěsti a zamračil se. „Co tě to, při všech svatých, napadlo, lovit kance?“ zavrčel. „Krom toho je to pro chlapce tvého stavu zakázáno.“

„Já přece nechtěl,“ píplo to mládě o poznání méně trucovitě.

Wulf se uštěpačně zasmál: „To jsem viděl. On ten kanec spíš lovil tebe.“

Kluk stiskl oblé rty k sobě, až z nich byla jen úzká čárka. „Byla to jen obrana.“

„Jak? Tím, že ho zraníš na pleci?“ Wulf zavrtěl hlavou.

„Mířil jsem na oko,“ opáčil mladík trucovitě.

Wulf se musel pobaveně usmát. „S jistotou v zásahu to u tebe není ještě ono, což? Raději si teď zastrč ten svůj nožík, než si ublížíš. S tímhle by ses stejně moc neubráníl.“

Najednou měl pocit, jako by ho zasáhl zelený blesk, tak zle se na něj ten mladík podíval.

„Však já bych to na ten strom stihl,“ řekl kluk a uklidil si nůž.

„Co když ne?“

„Tak bych na poslední chvíli uskočil stranou a ten kanec by naběhl přímo do kmene.“

Wulf si nebyl jistý, jestli v něm převládá obdiv nebo zdrcení. Ten mladík byl buď neobyčejně odvážný – anebo cítil ještě větší důvěru v Boha než Anselm. „Tak mi teď koukej poděkovat a už zmiz.“

Klučina dělal, že ho neslyší. „Co bude s tím divočákem?“ zeptal se namísto poděkování.

„Co by s ním mělo být? Jsem na cestě do Marienfeldu, takže to zvíře vezmu s sebou jako pozornost hostiteli.“

„Takže vavříny za jeho skolení budou patřit jen vám?“

Wulf na okamžik ztratil řeč. Vzápětí zahřimal: „Ty snad chceš tvrdit, že jsi toho kance zabil ty?“

„Každopádně jsem ho pro vás vylákal na ten palouk.“

„Vylákal?“ opáčil Wulf vztekle. Popadl kluka za úzká ramena, která se mu docela ztratila v rukou. Hrubě s ním zatřásl, než si uvědomil, že drkotá zuby. „Ty drzoune jeden!“

Vtom mu z hlavy sklouzla čepice a odhalila hnědý cop, který se ve slunečních paprscích zaleskl měděným nádechem. Wulf ztuhnul. Ty kočičí oči... Mělo ho to napadnout! „Kolik ti je let, děvče?“ zeptal se proměněným hlasem.

„Sedmnáct,“ pípla dívka.

Wulf se k ní naklonil. „Tak já už vím, jak mi můžeš poděkovat,“ pronesl zastřeně.

Franka zděšeně zírala do šedých očí přímo nad sebou. Dokud se hádali, vypadalo to, jako by se ty oči čím dál více rozjašňovaly. Teď, když rytíř prokoukl její přestrojení, jeho oči ztmavly. Sklonil hlavu a najednou cítila bříška jeho prstů na své bradě. Kůže na tom místě se jí rozhořela a srdce jí bušilo tak hlasitě, že kromě hukotu vlastní krve vůbec nic neslyšela.

Jeho rty se lehce dotkly jejích. Franka cítila, že asi ztratí vědomí. Srdce jí na okamžik vysadilo, hned na to však začalo bít ještě divočeji. Oči měla doširoka otevřené, neviděla však nic. Paže jí bezvládně visely podél těla, nebyla schopná cokoli dělat. Vtom si uvědomila, že rytíř pustil její bradu a posunul ruce na Frančina záda, aby si ji přitiskl ještě více k sobě.

„Wulfe, to už stačí.“

Rytíř jí pustil. Franka nevěděla, jestli se jí ulevilo anebo je zklamaná. Pohlédla na druhého, skoro stejně vysokého muže s vlasy barvy zralé pšenice, který teď druhovi položil na rameno ruku. Ta ruka byla tak úzká, že i s dlouhými prsty připomínala obrovského hubeného pavouka. Mlžně modré oči se na rytíře dívaly s neskrývaným rozčarováním.

Wulf – tak mu přece říká. Franka si rukou sáhla na krk. Musí to tedy být Wulfgar z Röllbergu, nastávající choť její sestry.

Jeho chladnoucí pohled se teď setkal s jejím. „Jak se jmenuješ?“ chtěl vědět.

Franka nebyla s to odpovědět. Naprosto ji ochromilo poznání, že právě dostala první a jediný polibek svého života – od svého budoucího švagra.

„Bude to dcera nějakého řemeslníka,“ řekl ten plavovlasý, a znělo to poněkud povýšeně. „Nejspíš z Marienfeldu.“

„Je to tak?“ zeptal se jí Wulf.

Franka se musela nesmírně namáhat, aby dokázala přikývnout.

„Takže znáš Ulfrieda z Marienfeldu a jeho dceru Melisandu?“

„Jmenuje se Melinda,“ nalezla Franka zase hlas. Ovšemže se musí hned ptát po sestře, pomyslela si hořce.

„Je opravdu tak krásná, jak se o ní tvrdí?“

Frančiny oči se zúžily. Cítila, jak se v ní hromadí vztek a ptala se sama sebe, proč vlastně. Každý muž vždycky myslel jen na Melindu, tak proč by to u tohohle mělo být najednou jinak? „Tak se na ni přece už jeďte podívat a udělejte si obrázek sám,“ odsekla.

„Tobě už zase otrnulo?“ prohodil rytíř pobaveně. Znovu se sklonil. „Oněmělá ses mi líbila víc. Asi bych tě měl políbit ještě jednou.“

Franka v panice zavrtěla hlavou a muž s plavými vlasy zabručel: „Radši toho nech.“

Na zlomek okamžiku měla Franka dojem, že ve tváři tmavovlasého muže spatřila zklamání.

„Ať chlapi porazí a osekají nějaký stromek a přiváží na něj toho divočáka, Anselme. Vezmeme ho s sebou.“

Světlovlasý přikývl a otočil se k ostatním, aby předal povel dál. Franka tedy znovu měla Wulfovu plnou pozornost. „Ale co teď provedu s tebou?“ řekl spíš sám pro sebe. „Nerad bych tě nechal jít zpátky na Marienfeld samotnou. Při tvém štěstí se na tebe chytí pár dalších divočáků.“

Franka jen taktak spolkla kousavou poznámku, která ji okamžitě napadla. Místo toho odpověděla: „Nepůjdu, pojedu na koni.“

Sklidila tím toliko pozdvižené obočí. Wulf jí pochopitelně nevěřil. Franka si však byla jistá, že její kobyla nikdy neodběhne daleko. Dala si dva prsty do pusy a hvízdla jako pasák koz. Rytířův kůň zvedl hlavu a zpozorněl, její kůň se však neobjevil.

Wulf se šibalsky usmál. Na levé tváři se mu objevil dolíček. „Že bys to zkusila ještě jednou?“ navrhl jí dobromyslně. „Někteří koně špatně slyší.“

Franka zrudla. Pak hvízdlá znovu. Jeho pobavený výraz se měnil ve výsměch, najednou však zkameněl. Na palouku se totiž objevila Francina nádherná ryzka, na okamžik se zastavila a zavěťřila, pak se obezřetně vydala blíž ke své paní. Franka téměř pukala pýchou, protože zaznamenala Wulfův pohled, odhadující a obdivující jejího koně. Ten muž se v koních zjevně vyzná.

„Páni,“ vydechl uznale. „Obchody tvého otce jdou podle všeho velmi dobře, když si může dovolit takového koně. Jaké činnosti se věnuje?“

„Je prvním kovářem na Marienfeldu,“ prohlásila Franka s pomyšlením na to, jak šikovný její otec v ohýbání železa opravdu je. Sehnula se pro čepici a znovu si jí zakryla vlasy. Pak nasedla, a vtom jí Wulf sáhl po uzdě.

„Řekni mi své jméno.“

Franka se zamračila. „K čemu by vám bylo?“

Zase ten potutelný úsměv. „Třeba bych tě rád znovu viděl.“

Proč se jí teď zase rozbušilo srdce? Vždyť přesně věděla, že na ni ten muž velmi brzy zapomene. „To jistě ne,“ odušila. „Rozhodně ne poté, co spatříte Melindu z Marienfeldu.“

Dobrá nálada jako by ho opustila. Zamyšleně podrbal kobyliku na čele. „Takže je opravdu tak krásná, jak mi tvrdili?“

„Je to ta nejkrásnější žena, jakou jste kdy viděl a uvidíte. Stačí jeden pohled do jejích nádherných očí a všechny ostatní vedle ní zblednou v nepatrné stíny,“ pronesla Franka hořce.

Wulf se hluboce zadíval France do očí. „Na tebe, ty malá drzá lasičko, se budu pamatovat do konce života. Vím jistě, že se ještě setkáme.“

Franka polkla a neřekla nic. Co také měla říci, vždyť velmi dobře věděla, že se setkají. Jakmile Wulf jejího koně pustil, vyrazila co nejrychleji pryč.

2. KAPITOLA

Franka se nenápadně dostala zpět do stájí. Rychle zopatřila koně, převlékla se a proplížila se do své komůrky. Mužské oblečení, které už nebude potřebovat, později daruje někomu ve vesnici.

V duchu zase jednou poděkovala rodičům za luxus vlastního prostoru. Byla ráda, že se o svou komůrku nemusí dělit se sestrou. Spěšně za sebou zavřela dveře a hned poklekla k sošce Panny Marie v rohu místnosti. Pokřižovala se a sepjala ruce.

„Díky, Maria, že jsi mi v nejvyšší nouzi poslala pomoc, ale opravdu to musel být zrovna budoucí choť mé sestry? Manýry zrovna neoplývá... Počítám, že byl jediný, koho jsi tak narychlo našla.“

Franka se odmlčela. Pak pokračovala: „Mé setkání s ním neproběhlo zrovna šťastně. Já vím, řekneš, že jsem měla být pokornější. Jenže on má něco, co mě mate a současně ponouká mu odmlouvat.“

Vzhlédla, jako by očekávala, že Matka Boží odmítavě zavrtí hlavou. Ta k ní však jen dál shovívavě shlížela. „Kdybych mu byla prokázala více úcty, byla bych nejspíš ušetřena toho polibku.“

Znovu se zarazila. Jakmile pomyslela na Wulfa, cítila, jak jí poskočilo srdce a tváře se jí rozhořely. Když pomyslela na mužské rty, tisknouce se k jejím, ztěžka se jí dýchalo.

Franka se odjakživa připravovala na to, že nikdy nebude mít vlastní rodinu. Vůči mužům byla vždycky skeptická. Těch nemnoho mužů, se kterými se mohla setkat, se stejně vždycky zajímalo jen o Melindu – nezávisle na věku. Malé sestřičce té krasavice se většinou mnoho pozornosti nedostalo. France to bylo vhod. Nechtěla být připoutaná k muži. Možnost žít tak, jak chtěla, jí nabízel klášter. Koneckonců,

nic jiného stejně neměla. Franka však chápala, že takový život je pro ni to pravé. Když se bude držet pravidel, bude s finanční pomocí své rodiny moci vystoupat na žebříčku klerikální hierarchie a možná se jednoho dne stát abatýší. Pak už by nebylo mnoho lidí, které by musela poslouchat. Kromě zodpovědnosti, jež by k tomu patřila, by získala jistou svobodu v rozhodování. Muž do tohoto obrazu, který si Franka pro svůj budoucí život načrtla, nezapadal. Wulf ji toliko na okamžik popletl tím, že ji políbil.

„Díky, Maria, díky za záchranu. Svůj slib dodržím. Nebudu čekat do Melindiny svatby, opustím domov ještě před ní.“ Pokřičovala se ještě jednou. Vtom se z dlážděného nádvoří ozval dusot kopyt a Franka vstala. To jistě dorazil Wulf se svým doprovodem. Velmi dobře věděla, že na nádvoří ze své komůrky nedohlédne, a přesto popoběhla ke své vyhlídce. Doléhaly sem hlasy, jednotlivým slovům však nerozuměla.

Franka tiskla ruce k sobě. Uvědomila si další problém. Dnes večer bude muset zasednout ke stolu při večeři a Wulf ji pochopitelně okamžitě pozná. Co když ji prozradí? Horečně uvažovala, jak to vyřešit.

Trhla sebou, protože se za ní pomalu otevřely dveře.

Objevila se v nich nejprve světle plavá hlava. Melinda. Jemně řezaná tvář se usmívala, v zářivě modrých očích s dlouhými řasami se rozrušeně blýskalo. Jako myška proklouzla dveřmi a posadila se na Frančino lůžko. Elegantním pohybem drobné ručky sestře naznačila, aby si sedla vedle ní.

Franka jen stěží potlačila vzdychnutí. Její sestra teď vpravdě byla posledním člověkem, kterého toužila vidět. Přesto k ní došla a poslušně se vedle ní usadila.

„Už přicestoval,“ oznámila Melinda obřadně.

„Kdo?“ dělala Franka, že neví, o koho jde.

Melinda potřásla netrpělivě hlavou. „Wulfgar z Röllbergu přece.“

„A už jste si byli představeni?“ vyhrkla Franka.